

ČASOPIS TRIVIUM REVUE
VYDÁVÁ ZÁKLADNÍ ŠKOLA
TRIVIUM PLUS O.P.S.
DOBŘANY

VÝBĚR

Z OBSAHU

- V lednu se těšíme na září
- Jedničky samé nejsamější
- Je čas masopustu
- Bájná říše Aztéků
- Představujeme paní zástupkyni ředitele
- Škola základ života
- A co dál, Viléme?
- Ukaž emoce?
- Módní policie
- Jakubovy trable

CO JE UVNITŘ:

Aktuality ze školy

Zábava

Naše koničky

Móda

Názory

Příběhy

Reportáže

Trivium revue

ČASOPIS ZŠ DOBŘANY

ÚNOR 2008

V lednu se těšíme na září

Mgr. Jan Grulich,
ředitel školy

Pokaždé v měsíci lednu probíhá na všech školách slavnostní chvíle a tou je zápis nových prvňáčků. Byť se to jeví jako každoroční rutina, je tato chvíle opravdu slavnostní.

Pro zúčastněné děti se od září změní vše, na co byly doteď zvyklé. Poprvé tak vylétnou z rodinného hnízda, budou muset samostatně docházet do školy,

Maminka nebude vždy po ruce, pro většinu z nich se stane největším nepřítelem budík, nicméně konečně poznají, co se skrývá za tajemnými písmenky, naučí se psát, počítat, začínají systematicky poznávat svět a okolí, ale především poznají spoustu kamarádů, kteří jim svým přátelstvím obohatí celý život.

I pro školu je tato chvíle velmi slavnostní, učitelům rostou před očima, zažívají spolu úspěchy i neúspěchy, probírají první lásky, první bedřary na čele a připravují je k budoucímu povolání.

Budoucí prvňáčka
Nikolka Moravcová

Mnozí žáci se stanou chloubou školy, budou dosahovat výborných školních, sportovních či kulturních výsledků, a kdo ví, třeba si po pár letech nostalgicky zavzpomínáme, tento ministr, lékař, ředitel školy :-), truhlář

nebo jen prostě tento dobrý člověk, co nám rostl před očima, opisoval ve třetí třídě slovíčka, miloval Činčerovou, kradl hrušky paní starostce...

Je to vždy slavnostní chvíle,

prvňáčci jsou budoucností školy, která je připravuje na budoucnost osobní. Děkujeme tak všem

rodičům za svěřenou důvěru.

Je pro nás čest připravovat Vaše děti na život, a věříme, že letos nově zapsaných 15 prvňáčků bezpečně provedeme labyrintem poznání tak, že budou rádi a navždy vzpomínat na dobřanskou školu, na své spolužáky i na své staříčké učitele :-).

"Výborně Karolínko, jsi moc šikovná!", říká paní učitelka
Naděžda Jiránková

Matýsek Syrovátko se svou budoucí paní učitelkou
Mgr. Ivou Voborníkovou

Jedničky samé nejsamější

Bc. Andrea Kárníková,
třídní učitelka
2. a 4. ročníku

V tisku a médiích se pravidelně dvakrát ročně objevují příspěvky na téma vysvědčení. Upozorní, že děti stresuje, zda je spravedlivé a vlastně je-li vůbec známkování potřeba. Děti totiž někdy v souvislosti s ním volí i extrémní řešení – útek z domova. Tady jsou ale na vině často spíš rodiče s nereálnými požadavky a nároky než samo vysvědčení.

A protože zatím žádný učitel kvůli psaní známek z domova neutekl, vypadá to, že si jeho psaní vlastně docela užíváme. Chtěla bych se proto dnes ozvat z druhé strany oné pověstné mince: „**My jsme také stresováni!**“ Zkuste někdy

na 5 bodové stupnici spravedlivě ohodnotit 20 dětí. Děti, které mají různé nadání, různé slabiny, různé podmínky, ale které máte stejně rádi. Pětku přitom vypustte hned na začátku – každý přece aspoň něco udělal. Máte stupně již pouze čtyři, přičemž 4 na vysvědčení na I. stupni ZŠ je spíše výjimkou. Nyní zavřete oči a představte si tvářičky těch 20 dětí. Všechny bez rozdílu v koutku duše sní o samých jedničkách. Nechcete je zklamat... Nemůžete známkovat „zadarmo“...

Ústní hodnocení? Výborné řešení, ale známka je v nás takovou tradicí, že cokoliv jiného vždycky vypadá tak trochu podezřele. Učitel začíná podléhat panice. Jak tedy nejlépe? Průměrem známek?

**Radostné mávání
vysvědčením žáků
2. a 4. ročníku :-)**

Individuální pokrok? Snaha? Srovnávat děti mezi sebou? Neexistuje jednotné správné řešení... Závěr pro žáka: Je třeba se snažit o co nejlepší výsledek, o vlastní dobrý pocit z práce. Cílem není papír, ale kompetence pro život. Protože, milé děti, ani ty samé nejsamější jedničky vám úspěch v životě nezaručí!

Poznámka:
„Stres ze
známkování
patří mezi
nejčastější
důvody odchodu
učitelů
z profese.“

Je čas masopustu

Jiří Marek, 8. ročník

Masopust je třídní lidový svátek, při kterém se nejí maso, ale přesto je podřízen běhu církevního kalendáře. Slavil se ve dnech předcházejících Popeleční středě, kterou začíná 40denní půst před Velikonocemi. Protože datum Velikonoc je pohyblivé, byl pohyblivým svátkem i masopust.

Hlavní masopustní zábava začíná o „masopustní neděli“. Také toho dne byl oběd bohatý, ale netrval příliš dlouho, protože se všichni chystali do hospody k muzice. Někdy se tancovalo přímo na návsi a tanec se často protáhl až do rána. Také masopustní pondělí probíhalo ve znamení zábavy a tance. V mnoha vsích se konal „mužovský bál“, kam neměla přístup svobodná chasa; tancovali jen ženatí a vdaní.

Vyvrcholením masopustu bylo úterý. Toho dne procházely vesnicemi průvody maškar, hrála se masopustní divadelní představení, secvičená obvykle žáky. Obchůzky masek neměly závazná pravidla; záleželo na vtipu a pohotovosti „maškarádů“, jaké taškařice budou provádět.

Masky byly všude pohoštěny - něčím k zakousnutí a především pálenkou a pivem, které ještě zvyšovaly rozpustilost a veselí. Bývalo však i několik tradičních masek, které se objevovaly každoročně. Mezi ně patřil např. medvěd, někdy vedený na řetězu medvědářem. Jinou tradiční maskou bývala tzv. klíbná (šiml, kobyla, koníček), skrývající často dvě osoby. Objevovala se i maska s jezdcem na koni, Žid s pytlem nebo rancem na zádech, bába

s nůši, kominík se žebříkem, kozel a mnoho dalších. Téměř všude končila masopustní zábava přesně o půlnoci. Tehdy zatroubil ponocný na roh a rychtář či někdo z radních všechny vyzval, aby se v klidu rozešli domů, protože nastala středa a s ní předvelikonoční půst. Někde zakončili o půlnoci muziku „pochováním basy“!(symbol toho, že v půstu si hudebníci nezahrají), jinde o půlnoci pochovávali Baccha. Lidé věřili, že pokud budou o masopustu tancovat přes půlnoc, objeví se mezi nimi ďábel, často jako cizinec v zeleném kabátě.

**Poznáte,
kdo se skrývá
pod maskou?**

Bájná říše Aztéků

Žaneta Kárníková, 6. ročník

(Připraveno podle Wikipedie.cz)

Pro Aztéky bylo náboženství středem života. Svět jim připadal plný nepřátelských přírodních sil, které bylo třeba si udobřit. Každý si pamatoval na období sucha, na hladomor, bouře a zemětřesení. Aztékové měli přes čtyřicet božstev, která mohla tato neštěstí odvrátit. Avšak bohy nebylo snadné uspokojit, neboť vyžadovali to nejcennější, co lze obětovat – lidský život. Čím obtížnější byla situace, tím více se muselo bohům obětovat.

Bůh Slunce se zjevoval každé ráno a večer se odebíral k odpočinku. Před východem musel bojovat se živly tmy. Kdyby boj prohrál, zanikl by nejen Tenochtitlán, ale celý svět, protože bez Slunce není život. Sílu, kterou bůh Slunce potřeboval pro vítězství, získával z obětovaných lidských srdcí, protože tento sval, pohánějící krev žilami, je sídlem života. Aztékům vyvolenému lidu Vicilopočtliho, připadala svatá úloha válčit a získávat zajatce, jejichž srdce mohla ukojit bohův hlad. Ruku v ruce s tímto náboženským

posláním šlo jejich politické úsilí o rozšíření území. Za Aztéků tedy nemohl panovat mír, protože v míru by nezískali zajatce a slunce by muselo hladovět. Někdy se dokonce utíkalo ke „květinovým válkám“. To byly boje dvou stejně silných oddílů různých států, které skončily, když obě strany získaly dost zajatců, aby mohly ukojit hlad boha. Vicilopočtli byl nenasytý.

Aztékové však uctívali také Quetzalcoatl (Opeřeného hada), boha vědění a kněžství, který měl bílou tvář a tmavý vous a opovrhoval lidskými oběťmi. Podle dávné báje uhnětl Quetzalcoatl těsto ze žluté a bílé kukuřice, smísil s ním svou krev a vytvořil lidi, které naučil lovu a obdělávání pole stejně jako řemeslům a umění. Po určitou dobu také lidem v míru vládl, ale posléze se utkal o vládu nad světem v dlouhém titánském boji s Vicilopočtlim, kterému se podařilo podvodem a intrikami svého protivníka vyhnat.

Ten odešel přes moře na východ, slíbil však, že se v roce Ce Acatl vrátí a pomstí svou porážku. Roky Ce Acatl připadaly na léta 1363,

1467 a 1519. Teď se psal rok 1518. V poslední době mátlta pověřčivého krále Montezumu řada znamení, která jeho kněží, vědci a kouzelníci nedokázali vysvětlit: chrám Vicilopočtli se náhle ocitl v plamenech; po celý rok se o každé půlnoci objevoval na východě svislý plamen; obrovské komety s ohnivými ohony měnily noc v den; jezero zaplavilo břehy jako bouře, přestože nezafoukal ani větríček; každou noc bylo nepřetržitě slyšet strašlivě naříkající ženský hlas.

Potom se jednoho dne objevil před králem zchvácený posel a sdělil mu, že viděl v zálivu „věže či malé hory plovoucí na mořských vlnách“. Druhá zpráva hovořila o lodích s cizokrajnými lidmi, kteří „mají velmi světlou pleť“, všichni mají dlouhé vousy a vlasy jim sahají jen k uším“. Sotva se Montezumovi poslové s těmito cizinci z východu pozdravili, chystali se hosté aztécké území zase opustit. Slíbili však, že se příští rok vrátí. To se bude psát rok 1519. Záhada tajuplných znamení byla vyřešena. Quetzalcoatl dodržel slovo a vrátil se.

„Bůh Slunce se zjevoval každé ráno a večer se odebíral k odpočinku. Před východem musel bojovat se živly tmy.“

Změna je život - áách ta škola!

Lucie Gallová, 8. ročník

Změny jsou v životě moc důležité. A pokud chcete být stále IN jsou přímo nepostradatelné :-)! Příjemné i méně příjemné změny dokážou lidský život hodně zlepšit i naopak zhoršit nebo zničit.

Přestup z jedné školy na druhou bych spíše zařadila mezi ty horší. Je těžký opustit něco, na co jste

zvyklí takovou dobu, v mém případě přes 8 let, ale časem se to poddá a připadá Vám všechno to nové jako normální.

ZŠ v Dobřanech se mi zdá (zatím) skvělá (uvidíme časem :-)), a určitě lepší než ta předchozí, na té byl dobrý snad jen I. stupeň (kdo tam chodil, ví)!

Myslím, že všechna děcka, která odešla ze ZŠ v Deštném,

se shodnou na tom, že udělala dobře, když odešla. Ale nechci tu školu pomlouvat, nebo nějak špinit. Někdou jí má rád :-)!!

Představujeme: Paní zástupkyně ředitele

Cíl:
**„Připravit
 co nejlépe žáky
 na střední školy,
 v pohodě
 a bez nervů.
 Mít zajímavé
 a zábavné
 hodiny.“**

Monika a Romana, 9. ročník

a zábavné hodiny.

Záliby:

Sportovní fanatik, milovník knih.

Jméno: **Mgr. Alena Vacková**

Paní učitelka očima žáků ZŠ

Rok narození: 1945

Dobřany:

Cíl:

Ví co chce, problémem se ale jeví, jestli její snaha bude korunována úspěchem (záleží na materiálu :-)) - někdy je dost hroznej :-)).

Vzdělání:

Přezdívka: **Ája Vačice**

Pedagogická fakulta Hradec Králové

Datum narození:

Má nejlepší léta.

Praxe:

10 let ZŠ Ohnišov, 5 let ZŠ Nové Město nad Metují, UK Dobruška, 11 let ZŠ Dobřany.

Praxe:

Léta praxe a zkušenosti jsou na ní vidět, s děckama to prostě umí.

Stav:

Vdaná, 2 děti – chlapec a dívka.

Stav:

Paní učitelka musí být skvělá manželka i matka.

Záliby:

Běžky, zahrádkářství, ruční práce, četba.

Cíl:

Připravit co nejlépe žáky na střední školy, v pohodě a bez nervů. Mít zajímavé

Co se u nás děje

**Žaneta Kárníková,
 6. ročník**

Naše 6. třída reprezentuje Dobřanskou školu v celostátní vědomostní soutěži, která běží na stránkách www.najdi.seznam.cz. Naše jméno, pod kterým soutěžíme, zní Trivíci a najdete ho v dlouhém seznamu účastněných škol. Každý týden musíme zodpovědět řadu otázek, které se týkají všech oborů. Hlavní cenou je vybavení počítačové učebny, takže si už na ní brousíme

zuby :-)! Dále se účastníme (6. a 7. třída) soutěže „Malování“ v základním programu Windows a to v programu malování. Tato soutěž se koná již třetím rokem. Letošním tématem je Přátelství. V loňském roce bylo tématem Pod modrou oblohou, kterého se zúčastnilo 153 škol s neuvěřitelnými 1500 pracemi (zhruba).

Na obrázky vždy osmi nejlepších koukněte na www.mtrebova.cz a najedte na

obrázek žlutého domečku. A poté klikněte na volbu „Z vyhodnocení 3. ročníku soutěže“.

A aby těch soutěží nebylo málo, je naše škola přihlášená do celostátního kola O nejlepší školní časopis. Soutěžíme v kategoriích:

1. O nejlepší časopis - celkově
2. O nejlepší článek
3. O nejlepší foto celé redakce.

Výsledky se dozvíte na začátku června 2008.

Takže - držte nám palce!

Škola základ života

Mikuláš Mička, 9. ročník

To kdysi řekl jeden mudrc. Poznám vyšší inteligenci (a občas se ji i podřídím). Neřekl však, jaká škola....My dnes nevíme, zdali tím myslel školu tu anebo onu. Chápete? Jelikož jsem v tomto citátu poznal génia nebo blázna, tak jsem se rozhodl pro génia... Nebo osvíceného blázna....To je prostě jedno, hlavní je, že se učím!!!

Tedy ne, že je to hlavní pro mě, ale určitě to nějak ovlivňuje moje myšlení... Nebo spíš moje vědomosti... A mně nezbyvá než doufat, že k lepšímu :-). Ale k věci, k věci. Proč bych se rozhodl pro

domácí školu. Za **a**; nemusel bych vstávat podle toho, jestli mi začíná či nezačíná škola...atd. (ne že by mi vstávání vadilo..., ale někdy...). Za **b**; měl bych mnohem víc času, se kterým můžu naložit jak budu chtít. Za **c**; šikana neexistuje, tedy ne že by si mě dovolil někdo někdy šikanovat! Za **d**; drogy - ne, jako že doma mám mnohem víc času na to se pořádně sjet, ale ve školách je to prostě věc, do který člověk spadne, ani neví jak. Ted' přijde tuším **f** nebo **e**. Možná ta škola k něčemu je :-)... Ale...

Tipnu si **e**. Takže: Za **e**; ehmm (do háje, ta Marie Terezie, mě občas celkem štvě :-))* Píp píp, inspirace došla.... Tak se budu věnovat něčemu jinému... Jo, už vím. Za **f**; svoboda projevu! Doma si říkám

celkem co chci. Když toho řeknu moc, je to jednorázová záležitost. To znáte ne? Kdo je rychlejší - vítězí. Teda když jsem to já, tak je to v poho, ale pokud je to mnou postižená strana, je to trochu horší..... Ale ve škole? Poznámky, důtky, pohovory, vyloučení... Za **g**; tahle domácí škola by byla dobrý základ života, když víte, jak do ní chodit. Jo, a znáte tu písničku od Sto zvířat - Základní škola :-)?

*pro neznalce historie: Marie Terezie uzákonila povinnou školní docházku (nejspíš proto, že měla jako dost potomstva - nějak se jich zbavit musela, ne :-)?

„Neberte to tak vážně, legrace musí být, ne?“

A co dál, Viléme?

Vilém Příkryl, 9. ročník

Hurá! Vivat! Sláva! Mám to za sebou. S odřenýma ušima jsem se doškrábal do devátého ročníku a zdá se, že i jím se úspěšně prokoušu. Tím však můj boj zdaleka nekončí. Ocitám se totiž před veledůležitým rozhodnutím - jak dál. Na tomto místě by moji rodiče nejspíš nerudovsky povznesli „kam s ním“ (tedy jako se mnou). Výběr škol je dnes opravdu rozsáhlý, ovšem velice se zužuje dispozicemi a dosaženými výsledky žáčka v předchozím studiu.

V mém případě to platí dvojnásob. Prospěchem se rozhodně chlubit nemohu, vyhraněné zájmy také nemám. Jinými slovy - jsem slušně řečeno nenadaný, nic mě nebaví a je tudíž úplně jedno, kam půjdu, abych se někam dostal a získal alespoň výuční list, který mi otevře cestu ke slušnému zaměstnání. Zlí jazykové (nechci jmenovat) dokonce tvrdí, že skončím s krumpáčem ve výkopu, či ještě

hůř, že rostu pro kriminál. Z toho si nic nedělám. To samé prorokoval známému spisovateli Karlu Poláčkovi už pan Fajst ve slavném románu Bylo nás pět. Jak je známo, hluboce se mýlil... Ale vážně... Někteří jedinci mají jasno už odmalíčka, ale většina se však rozhoduje na poslední chvíli jako já. Nepatřím mezi vzorné chlapečky, co sedávali v první lavici, často postonávali. A každý z nich se chtěl jednou stát kosmonautem. Když vzpomínám na své dětství, já si nejraději hrával na úředníka v bance, zatímco mí vrstevníci snili o mužských povoláních hasičů a popelářů. K tomuto účelu jsem si tajně půjčoval tatínkův oblek s kravatou. Mluvil jsem spisovně a uhlazeně jednal s klienty, které velmi neochotně představovali moji sourozenci. To však nemohu považovat za případné vodítko při volbě budoucího zaměstnání, neboť humanitní specializaci dnes nabízejí výběrové školy a tady bych svým prospěchem a „talentem“ na jazyky neměl šanci. Technické obory rovněž

musím vyloučit. S „královnou věd“ matematikou a jejími rodnými sestrami (fyzika, chemie) neúspěšně válčím po celá školní léta.

Co tedy dál? Rozhodně bych se chtěl pokusit o čtyřleté studium s maturitou. Při volbě se zaměřím na ryze praktickou stránku věci. Kdybych například vypisoval konkurz na poskytovatele středoškolského vzdělání pro moji osobu, inzerát do novin by zněl asi takto: „Hledám nenáročnou střední školu s maturitou v blízkosti svého bydliště. Pouze bez přijímaček. Získání řidičského oprávnění skupiny A - D zdarma podmínkou. Značka - páni ředitelé, perte se. Jsem to já, kdo se sklopenýma ušima a staženou prdelkou pokorně žádá o přijetí.“ Asi zavřu oči, projedu prstem nabídku škol a budu si usilovně přát, aby mě něco osvítilo a zastavilo na tom správném řádku. Jsem nezlomný optimista a něco mi říká, že nakonec všechno dobře dopadne.

„Stojím totiž prý před důležitým rozhodnutím, jak pokračovat.“

„V současné době si už nedokážeme život bez počítačů představit.“

Počítače - nutná potřeba?

Tomáš Vomáčka,
8. ročník

Historie počítačů sahá 350 let zpět do doby třicetileté války. Divíte se? Ale vcelku oprávněně, tehdy bylo sestrojeno první počítadlo.

Později se přešlo na dvojkovou soustavu a první mechanické stroje na děrné štítky, které vynalezl Herman Hollerith v osmdesátých letech devatenáctého století.

Následovaly technologie elektromagnetů, elektronek, tranzistorů, klopných obvodů

a nakonec mikroprocesorů.

Dnešní počítače jsou malé a relativně za příznivou cenu. Názorný příklad: domácí počítač za 15 000 Kč, multimediální za 20 000 Kč a herní kolem 30 000 Kč.

V současné době si už nedokážeme život bez počítačů představit. Pomáhají nám ve všech odvětvích průmyslu, kancelářích a domácnostech.

Moto Ondra

Ondřej Suchánek,
6. ročník

Ve čtvrtém čísle školního časopisu vás chci seznámit s tříkolou. Tuto tříkolu postavil táta se strejdou. Postavili ji za účelem převozu dřeva a jiných těžkých věcí.

Začalo to tak, že koupili trabanta a motorku. Rozebrali toho trabanta. Použili z něj jenom přední nápravu s převodovkou a zbytek jsme vyhodili do šrotu a za peníze jsme koupili kola.

Část motocyklu jsme spojili s převodovkou od trabanta, a tak to celé vzniklo.

Motocykl má motor z javy 250 Panel a propojením motoru a převodovky jsme

získali osm převodových stupňů + zpátečku. A to je asi všechno.

Japonský Chin

Štěpánka Rufferová, 8. ročník

Historie Japonského China se začala psát před zhruba 1400 lety. Předkové dnešního China se dostali do Japonska, jako součást darů císaře na japonský dvůr.

Jako první darovaný jedinec byl pes jménem „Pai“, ale jiná teorie tvrdí, že koreánský princ daroval na císařský dvůr několik malých psíků, později nazývaných „Shoku – ken“, kteří se lišili od dosud známých japonských plemen.

V zemích Dálného východu hráli Japonský Chin, tak jako jiná plemena, Pekingský palácový psík, Tibetský špatněl, Shit-Tzu atd., významnou úlohu v náboženství – svého času v buddhizmu v Číně a Tibetu, tak jako v Japonsku vyznávaného šintoismu. Japonský

Chin je malý, velmi bohatě osrstěný pes, elegantního a půvabného zjevu s poměrně širokou hlavou, krátký nosní hřbet s velký čumáčkem. Oči má velké, kulaté, poněkud vystouplé, položené daleko od sebe a jsou zářivě černé barvy.

Barvy jsou přípustné pouze černo-bílý nebo červeno-bílý, na hlavě by se měla táhnout bílá lysinka (praví se, že když je lysinka přerušena tečkou nebo se v ní nachází tečka, tak je prý jedinec požehnan od Budhy). Ocas je postlý krásným, bohatým a dlouhým vlasem, nošen nad hřbetem. Kosti japonského China jsou velmi slabé, a proto vyžaduje opatrné zacházení. Měří obvykle v kohoutku kolem 25 cm.

V mnohé literatuře se píše, že Japan Chin je svěhlay a nemazlíci se. Já se s tímto plemenem setkávám každý den a podle mého

mínění je milý, hravý, roztomilý a je velmi mazlivý. Ale abych nekladla samá pozitiva - je také drzý, pyšný a velmi urážlivý.

Toto plemeno je velmi čistotné a připomíná spíše kočku než psa (v Číně se mu přezdívá „kočkopes“). Pokud se vám toto plemeno líbí, neváhejte si ho koupit, je opravdu okouzující, ale má to jednu nevýhodu - toto plemeno stojí (bez papírů) kolem 6000 Kč.

„Je milý, hravý, roztomilý, mazlivý, ale i drzý, pyšný a velmi urážlivý.“

Umění předvídat - umí to

Lucie Marešová, 9. ročník

Kdo:
psi, sloni, krysy, koně, skot, králíci

Smysl:
zatím odborně nespecifikován

Funguje:
předvídaní budoucích událostí

Slouží:
často jako záchrana před nějakým nebezpečím

Nahrazujeme:
při předvídaní živelných pohrom speciálními pomůckami

Pes už z dálky cítí, že se jeho pániček vrací domů. Na univerzitě v Cambridgi zjistili, že psi čich poznají i chemické látky, které do moči vylučují rakovinové

buňky v měchýři.

Počet tři sta tisíc obětí vln tsunami z roku 2005 v Asii mohl být větší, kdyby lidé nevarovali sloni – ti dávno předtím, než se přivalili vlny, utekli na bezpečná místa. Pomocí žaludku vydávají hluboké zvuky, které letí mnoho kilometrů. Člověk však tyto hlasité zvuky o nízké frekvenci neslyší.

Hrozící nebezpečí však vytuší třeba i myši – například na lodi, která se potápí. Podobně jako sloni se při záplavách zachovali i koně, krávy, králíci a i krtci.

Mnoho lidí překvapilo, když se v novinách dočetli, že volně žijící zvířata se před katastrofou doslova vypařila. Proto se po roce 2005 začalo

velmi diskutovat o tomto tématu.

Jak je tedy vidět, člověk „jako pán tvorstva“ se ještě bude ve škole přírody muset pilně učit!

„Člověk jako pán tvorstva se ještě bude ve škole přírody muset pilně učit!“

„Dobře
překonané
trápení přece
dokáže naučit
kolikrát víc než
univerzita...“

Ukaž emoce?

**Markéta Hejzlarová,
8. ročník**

Co tomu předcházelo... V 70. letech minulého století velké množství mladých lidí ovlivnilo hippie. Poslouchali Boba Dylana, nosili batikovaná trika a květiny ve vlasech, pokuřovali trávu a žili pod heslem: Neprovozuj válku, ale lásku!

Pak tu byli punkeři, milovníci kapely Sex pistols, kteří si cpali do těla všemožnou chemii, nosili červeno-zeleno-modré vlasy učesané do číra a hlásali: Žádná budoucnost!

Obě tahle hnutí, ale každá po svém, se vzpírala proti konzumní společnosti.

Jak vypadá emo člověk??

Nosí černý, růžový nebo červeno-černě pruhovaný oblečení. Můžou být i černobíle kostičky a proužky, zvláště na teniskách. Sem tam musí být někde umístěna lebka nebo emotivní anglický nápis: Trpím! Nikdo mě nemá rád! Umřu!

Jejich heslem je: Ukaž emoce! Nezbytné jsou střapaté vlasy obarvené v havraní černi a visící přes jedno oko. Když z dotyčného netrčí někde nějaký ten piercing, není patřičně vystajlovaný.

Emaři musí mít nutně občas depresi, kterou řeší tak, že se řežou do různých částí těla ..

Trpí samostatně, a pokud ze svého temného zákoutí vyjdou na ulici, klopií oči k zemi a pomalu jdou. Vypadá to jako by šli z posledních sil..

O co jim jde??

Jde hlavně o emoce. Člověk se nesmí bát vyjádřit, co vlastně cítí. Zní to sice hezky, ale zatím to vypadá jako by šlo spíš o nezvládnání emocí

než o jejich svobodné vypuštění do světa. Když ti druzí nerozumí, není důvod prosedět den v koutě! A řezání do vlastního těla? To není životní styl, to je asi psychická porucha... Dobře překonané trápení přece dokáže naučit kolikrát víc než univerzita...

Když emoce, tak emoce

Jeden z článků o pravém emu praví, že holky v růžovém tričku s černými nehtíky, které nezadržitelně řvou nad ztrátou své jedné pruhované ponožky, jsou prý k smíchu a že všechny účesy a nakupování lebkových doplňků je jen póza!

Opravdový emo protest proti zatuchlému světu nákupních center je žít naplno všechny své emoce. I ty kladné! Správnou emo aktivitou je boj proti týrání zvířat a plenění přírody.

Emo hudba

EMO poslouchají hudbu jako Silverstein, Bright eyes, Hellogoodbye, The used, My Chemical Romance, Hawthorne neights, Sugarcult, nemají rádi Hip-hop a Metal. Nosí oblečení v duchu 80. let a nikdy by si na sebe nevzali nic ze zvířecí kůže a žádný módní výstřelek, proto nesnáší všechny "shampony". Vyjadřují se

skrz umění a hudbu a mluví velmi lyricky.

Smějete se nám že jsme jiní? My se smějeme Vám, protože jste stejní!

Já si myslím, že černá je sice hezká barva, ale nic se nemá přehánět :-). Myslím si, že není moc dobrý si v sobě nechávat svoje emoce, ale že je lepší dávat je najevo a ne se uzavírat s problémy do sebe. Když mám problém, tak se většinou svěřím kámošce, proberem to a pak uděláme něco, abych na to zapoměla... A neužírala se tím... :-). A ne že si budu řezat do těla jako Emo lidé.

Módní policie: Óóóó, paní učitelka Marková! 🙌😊

Tereza Ulrichová, 9. ročník

Milí čtenáři, pro tentokrát jsem si vybrala paní učitelku Markovou.

Čtěte pozorně!!

Ták - začneme od vlásků :-), ofinka, culík nebo rozpuštěné vlásky, to paní učitelka Marková upřednostňuje, ale podle mě ŽIVOT JE ZMĚNA.

Nebála bych se trošičku experimentovat! Dále tu máme mikinu :-), ale nevím co dodat - řekla bych, že růžová sluší poměrně každé blondýně, natož naší paní učitelce Markové, žádný usedlý styl, jen tak dál!

Á kalhoty, tato část oblečení je také velice jednoduchá, každý ví,

jaká je paní učitelka Marková žížalka :-)
(hubeňoučká), takže v jejím případě si může na ty nožky natáhnout cokoli - zase s mírou ☺

....

Na konec tu máme botky - přezůvky, ty jsou velice zajímavé, ale možná bych zvolila světlejší odstín ponožek :-). Například bílá barva by lépe ladila k sešitům :-).

Dodatek k článku: Kdyby byly nějaké problémy, co se týče mého názoru k věci, obraťte se na mne na emailu:

Tereza.Ulrichova@seznam.cz

**Módní
policistka
se stajluje**

před startem

do akce

„Čertice“.

Poklad na Zelené hoře

Kamila Machová, 9. ročník

Dílo geniálního stavitele a symbol legendárního světce.

Zelená hora se vrší nad Žďárem nad Sázavou a je známá pro svůj zajímavý tvar. Základem objektu je kompozice pěticípé hvězdy (pěticípý půdorys, pět vchodů, pět oltářních výklenků, dvakrát pět kaplí kolem centrálního prostoru, pět hvězd a pět andělů na hlavním oltáři), symbol nejen pěti ran Kristových a především pěti hvězd ve svatozáři mučedníka sv. Jana Nepomuckého, které se podle legendy objevily ve Vltavě po jeho mučednickém utonutí. Ambity ve tvaru deseticípé hvězdy obklopují kostel. Iniciátorem stavby kostela sv. Jana Nepomuckého byl žďárský

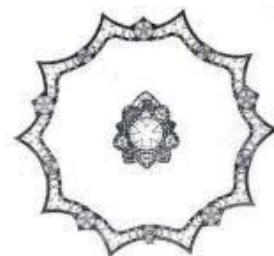
cisterciácký opat Václav Vejmuda. Pozval pražského architekta Jana Blažeje Santini-Aichla, aby objekt projektoval a následně vystavěl. Stavba byla dokončena roku 1722. Důvod založení kostela byl prostý. Při ohledávání těla Jana Nepomuckého ve Svatovítské katedrále, po vyjmutí lebky z hrobu vypadla červená tkáň. Speciální komise byla překvapena a nakonec ho svatořečili. Přece jazyk Janův nemohl tři sta let v zemi přestát. Bohužel, vědci v roce 1973 odhalili, že to nebyl jazyk, ale část Janova mozku se sraženou krví.

Netradiční poutní místo je zapsáno od roku 1994 v památkách Unesco.

Zajímavé místo v okolí:

Muzeum Knihy

Nachází se v cisterciáckém klášteře v ulici Zámek ve Žďáru nad Sázavou. Můžete se zde seznámit s historií klavíru, dějinami a osobnostmi slavné žďárské barokní architektury a především s dějinami české knižní kultury.

**Časopis Trivium revue
vydává Základní škola
Trivium Plus o.p.s. Dobřany**

Adresa:

Dobřany 2

518 01 Dobruška

Web: www.trivium.cz

E-mail: trivium@trivium.cz

**Obsah tohoto časopisu
je připravován žáky školy
a neprochází redakční
úpravou. Názory autorů
jednotlivých článků nemusí
vyjadřovat názory školy.**

Případný výtěžek z produkce
tohoto časopisu je věnován na
školní aktivity.

Proč se nehádat s učiteli

Lenka Bednářová, 8. ročník

Tak zaprvé - to vlastně ani nemá cenu, protože oni na to mají vysokou školu, takže by na to měli být připraveni :-). A když už máte opravdu pocit, že máte pravdu vy a budete se kvůli tomu klidně hádat, tak vás uzemní tím, že o tom se s vámi vůbec nebudou bavit!!!!!!

V tom případě se vzpurnější povahy budou hádat o to víc.....v horším případě se to čirou náhodou dozví pan ředitel a je z toho např. napomenutí, což není extra dobrá zpráva asi pro nikoho. Co nám pak teda zbývá? Asi nic....možná tak přiznat, že se můžeme v každém někdy splést a nehrotit to. Koneckonců i ti učitelé mají jen jedny nervy :-). (Jen tak mezi náma, já bych tady učit asi nemohla :-).)

Jakubovy trable :-)

Jakub Andrš, 6. ročník

Mně se bohužel tyto věci stávají STABILNĚ. A proto Vám přináším úryvek z mého (ne)humorného života.

Jednou, to mi bylo 5 let, když rodiče nebyli doma, jsem dostal hlad na housku. Přišel jsem do kuchyně, kouknu do chlebníku, ale tam houska není. Nahromadím síly, otevřu mrazák a z posledních sil vyndám kus rozškubané, ale zmražené housky.

Taky si vzpomínáte na spálenou pizzu? Nebo na to, když vám spadla na hlavu babiččina oblíbená váza? Někomu se tyto věci stávají častěji, někomu jen zřídka.

Zapojím mikrovlnou troubu, dovnitř strčím housku a zapnu mikrovlnku.

Najednou cítím nevoňavý kouř. Čmuhám, odkud by mohl tento kouř vycházet. Zjišťuji, že kouř vychází z mikrovlnky. Zdělám se, zbystřím a velice rychle moji housku z mikrovlnky vyndám. A co nevidím: Místo housky mám v ruce kus uhlí. Z ničeho nic mi začala houska hořet v ruce. Běžím do koupelny, housku položím na okenní parapet a mezitím si zchladím svoji nebohou ruku.

Potom přijde moje mamka, podle čuchu došla do koupelny, housku strčila pod studenou vodu a mě seřezala. Když já se chtěl jenom najíst!! Tak to dopadá, když má nešika hlad.

Tento příběh je (bohužel) pravdivý.